

Sygn. akt: I C 96/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Wierzba-Golicka
Protokolant:	sekretarka Joanna Ogrodniczak

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2017 r. w Ostrzeszowie, na rozprawie

sprawy z powództwa P. we W.

przeciwko D. W.

roszczenia z umowy pożyczki

oddala powództwo.

/-/ Małgorzata Wierzba – Golicka

Sygn. I C 96/17 upr.

UZASADNIENIE

W dniu 2 stycznia 2017r. powód P. we W. wystąpił przeciwko pozwanej D. W. z pozwem o zapłatę kwoty 209,86 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwana D. W. i F. zawarli w dniu 4 marca 2013r. umowę pożyczki. Powód nabył od poprzedniego wierzyciela wierzytelność wobec pozwanej na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 marca 2016r.. Na wartość dochodzoną pozwem składa się suma należności wynikających z niezapłaconych przez pozwanego należności głównej oraz skapitalizowanych odsetek.

Pozwana D. W. pomimo prawidłowego wezwania [per avizo] nie stawiała się na rozprawę, nie złożyła odpowiedzi na pozew ani żadnych wyjaśnień w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, § 2 wymienionego przepisu stanowi, iż w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc, negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. w sprawie III CRN 30/72). Sąd ma także każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem faktycznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998r. w sprawie I CKU 85/98).

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Dla wykazania swojego żądania powód dołączył do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 14 grudnia 2016r., wystawiony na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27.05.2004r. o funduszach inwestycyjnych i umowę sprzedaży wierzytelności [bez załącznika opisanego w umowie] z dnia 31 marca 2016r.. Dołączył jedynie wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, który nie zawiera żadnego podpisu.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż zgodnie z wyrokiem Trybunału konstytucyjnego z dnia 11.07.2011r. w sprawie P 1/10 art. 194 ustawy z dnia 27.05.2004r. o funduszach inwestycyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowych i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji. Z uwagi na to wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego należy traktować jako dokument prywatny, który, stosownie do treści art. 245 kpc, korzysta z domniemania autentyczności i domniemania, że zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała. Dokument prywatny nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych. O mocy dowodowej takiego dokumentu rozstrzyga Sąd według ogólnych zasad oceny dowodów, to jest zgodnie z art. 233 § 1 kpc.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, iż dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 20 października 2016r. nie stanowi dowodu istnienia zobowiązania pozwanego wobec powoda, jego wysokości i wymagalności. Powód nie dołączył do pozwu umowy, jaką pozwana D. W. zawarła z F., a z umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 marca 2016r. nie wynika, aby powód nabył od F. przysługującą mu wobec pozwanej wierzytelność. Z cytowanej wyżej umowy sprzedaży wierzytelności wynika, iż F. sprzedał P. we W. wierzytelności opisane w załącznikach do umowy, a powód nabył te wierzytelności od wyżej wymienionej firmy. W świetle art. 509 kc wskutek cesji na nabywcę przechodzi wierzytelność o tyle, o ile przysługiwała ona zbywcy. Warunkiem zatem otrzymania przez cesjonariusza świadczenia dłużnika jest zatem udowodnienia, stosownie do treści art. 6 kc, że dłużnik był zobowiązany wobec cedenta i powód tę wierzytelność nabył.

Na gruncie prawa procesowego art. 6 kc koreluje art. 232 kpc.

Dysponentami postępowania dowodowego są strony, na nich spoczywa ciężar dowodu [art. 6 kc] i są one obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne [art. 232 zdanie pierwsze kpc]. Oznacza to, że przedstawienie materiału pozwalającego na odtworzenie stanu faktycznego należy do stron, a niedostatki w dowodzeniu określonego faktu powodują dla strony, na której spoczywa ciężar dowodu, niekorzystne skutki prawne w postaci przegrania procesu [por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09.01.2013r. w sprawie I ACa 738/12].

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód powołuje się na umowę pożyczki, jaką pozwana zawarła z F. i przelewu wierzytelności, jednakże nie przedłożył Sądowi pierwszej wymienionej umowy i załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 marca 2016r., z którego wynikałoby, że nabył przysługującą F. wierzytelność wobec pozwanej D. W.. Ponadto powód nie wykazał w żaden sposób, jaka część dochodzona pozwem stanowi należność główną, a jaka odsetki [ustawowe czy też inne], ani też na jaki dzień roszczenie stało się wymagalne.

Stwierdzenie powoda zawarte w pozwie, iż roszczenie dochodzone pozwem jest wymagalne, jest pozbawione mocy dowodowej i całkowicie niewystarczające do określenia wymagalności dochodzonego roszczenia.

Tym samym należy stwierdzić, że powód występując z przedmiotowym roszczeniem udowodnił jedynie fakt istnienia umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy F. a powodem, ale nie wykazał jakich należności umowa ta dotyczy. Powód, stosownie do treści art. 6 kc, winien również wykazać, w sposób nie budzący wątpliwości wysokość dochodzonego roszczenia i fakt przysługiwania ich powodowi, a wcześniej F..

W tej sytuacji Sąd uznał za nieudowodnione twierdzenia podnoszone przez powoda, a które powinien udowodnić, gdyż stosownie do treści art. 6 kc ciężar udowodnienia określonego faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą [por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21.05.2013r. w sprawie I ACa 1520/12].

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd uznał, iż roszczenie powoda jest niezasadne i jako takie je oddalił.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

/-/ Małgorzata Wierzba-Golicka